TIGHINA

EXISTENȚA ȘI DEMNITATEA NOASTRĂ NAȚIONALĂ SAU ÎNCEPUTUL SFÎRȘITULUI NEAMULUI ROMÂNESC

(Apel, îndeosebi, Parlamentului, Guvernului, Președintelui Republicii Moldova precum și tuturor mișcărilor și partidelor social-politice din Moldova și România, de asemenea opiniei publice românești-moldovenești)

Onorați cetățeni ai spațiului românesc, trăim vremuri foarte grele ce determină astăzi soarta de viitor a Moldovei și a poporului nostru. Va fi mîine o Moldovă independentă cu un popor liber ce se va reîntregi la matca Patriei, depinde în mare măsură în primul rînd fără exagerare de înțelepciunea și acțiunile Parlamentului, Președintelui și Guvernului. În lupta pe viață și pe moarte cu forțele proimperiale șovine ruse, trebuie să fim cu toții dîrji, consecvenți și hotărîți, pentru că fosta mașină imperială sovietică, trecută sub noua jurisdicție rusă este destul de perfidă, fățarnică, haină și lașă, care ne pune pas cu pas diferite capcane și ne implică o sumedenie de curse. O cursă de moarte ne-au întins-o la Tighina și prin firea noastră credibilă încearcă să ne distrugă moral și fizic. Dacă vor reuși să pună stăpînire pe Bender, lucru ce-l fac metodic și cu tactică, atunci să știți că dau o lovitură de knockaut întregului satat și neam, deoarece pînă cînd toponimul Tighina-Bender se asociază cu rezistenta și eroismul poporului nostru multinațional.

Sînt trăitor al Tighinei și din primele zile ale renașterii noastre naționale dincoace de Prut am urmărit derularea evenimentelor în acest oraș moldav, unde umăr la umăr viețuiesc și trudesc circa 140 mii de locuitori, românii constituind 30 de procente, cam atîtea procente de ucraineni și ruși, iar restul fiind evrei, bulgari, găgăuzi, armeni etc. În Tighina conștiința națională a neamului a început să se trezească cu mult înainte de renașterea națională. Datorită luptei moldovenilor pentru drepturile lor aici, la începutul anilor '80, a fost deschisă o școală moldovenească, numeroase grupe moldovenești la grădinițe. Odată cu începutul procesului de democratizare în urbe, lucrurile erau îndreptate în direcția prosperării culturii și elementului național. Moldovenii înființează de rînd cu atîtea instituții culturale pentru cetățenii de limbă rusă, fără concursul autorităților, dar prin luptă civilizată cu permisiunea lor, un cenaclu literar VATRA, un teatru popular național, un ziar moldovenesc - TIGHINA. În oraș la naștere una dintre cele mai puternice secții a F.P.C.D.M. din zona nistreană. Intelectualii moldoveni își suflecă mînecile și se apucă de treabă, punînd accentul pe avansarea nivelului de cultură în oraș, prin internaționalizarea cu adevărat a vieții și obștii locale. Însă de ridicarea conștiinței de neam și-au dat seama în primul rînd și forțele șovine din oraș în persoana Sovietului orășenesc Bender, comitetul orășenesc de partid de atunci. Împreună cu organele de ordine ce apărau regimul totalitarist din R.S.S. Moldovenească, ele au început mai întîi o luptă camuflată, apoi deschisă împotriva oricărei idei de renaștere națională. Șovinii din oraș se grupează în jurul directorului uzinei ELECTROFARFOR Ghimn Pologov și încep o acțiune subversivă împotriva legalității statale moldovenești. În timpul alegerilor în Sovietul orășenesc și cel Suprem al R.S.S.M., ei se folosesc de cele mai murdare, anticivilizate și antidemocratice procedee ca să pună mîna pe mandatele de deputați locali și în Forul Suprem de la Chișinău. La sesizarea obștii moldovenești din oraș la încălcarea drepturilor ei, autoritățile din capitală s-au făcut surde și mute. Tăcerea oficialităților din Chișinău și toleranța organelor locale de ordine și securitate le-au adus atîta apă la moară șovinilor din Bender, încît ei îndată după venirea la putere în oraș în condiții noi, chipurile democratice în frunte cu tov. Pologov, au devenit țarii locali cu toate drepturile de cîrmuire, de judecare și persecutare, de primire în urbe o hotărîrelor șovine numai în interesul nomenclaturii de limbă rusă și a susținătorilor ei.

Pe zi ce trecea Sovietul devenea tot mai obraznic și agresiv, acaparînd toată puterea și supunîndu-și voinței lui aproape toate organele. Mîna dreaptă de ajutor îi devenise OSTK-ul (Uniunea colectivelor de muncă), creat tot de strategul Pologov și K. Și așa, zi cu zi, criminalii politici încep să înfăptuiască lozinca lor primordială - "Benderî v sfere slaveanskogo vliania" cu lămuriri - "fiindcă orașul a fost și va fi rusesc, aici cu excepția ocupației temporare de către români totdeauna a fost puterea rusească" etc... (Benderul în zona de influență slavă... - pentru că orașul a fost totdeauna rusesc, aici cu excepția scurtei perioade de ocupație română a dominat puterea rusească). Ba mai mult, la una din primele ședințe a Sovietului îi previne pe adepții săi: "Noi trebuie să fim foarte prudenți, în Bender mai cu seamă decît în alte localități din zona noastră are loc românizarea, și dacă lucrurile vor merge și mai departe astfel, atunci vom pierde orașul. Noi trebuie să fim foarte vigilenți...".

După aceasta acțiunile criminalilor politici au început fără întîrziere cu destituirea din post a puținilor șefi moldoveni, cu o propagandă moldovenească nemaivăzută în presa locală, la radioul orășenesc, cu prigonirea, ponegrirea și intimidarea intelectualității moldovenești. Ziarele din oraș POBEDA, rebotezat mai tîrziu BENDERSKIE VEDOMOSTI, ca și proaspătul tribun ultrașovin al Sovietului local NOVOIE VREMEA, la fel și redacția radio de limbă rusă în frunte cu sluga credincioasă a separatiștilor, tovarășa Kașianova, în mod metodic și cu succes au început să bată clinul vrajbei interetnice și pe principii de idei între locuitorii orașului. Ținta înverșunată a lor devine ziarul de limbă română TIGHINA, ce apărea și în limba rusă, redacția locală radio moldovenească, cenaclul VATRA, precum și secția orășenească a F.P.C.D.M., institute ce aduceau orășenilor adevărul cu privire la situația social-politică din oraș, Republică, organe ce militau pentru o societate cu adevărat democratică, și civilizată. La indicația Sovietului, OSTK-ului, persoane periculoase, înscrise în lista de lichidare devin patrioții ce lucrau sau colaborau în aceste instituții - domnii L. Lefter, N. Racoviță, D. Bolocan, G. Berzoi, S. Panasiuc, G. Lefter, L. Pocitarencu, I. Deviza, G. Osadci, L. Racoviță, M. Ungureanu, A. Cuconeșcu, L. Iurcovschi, N. Șmuleanschi și mulți alții. La o vreme se părea că Pologov a început să-și dea seama că alături de el, vrea sau nu vrea, există totuși și moldoveni, și încă în număr mare - circa 40 de mii. Șovăiala lui aparentă spre băștinași îi simțită la timp de OSTK, care prin majoritatea sa în Soviet îl detronează pe G. Pologov și-l pune în vîrful piramidei Sovietului din Bender pe V. Kogut - un venerat adept al șovinismului și separatismului, dușman de moarte al spiritului și elementului din oraș. Din chiar primele zile el declară tare și hotărît că recunoaște numai puterea autoproclamatei republici transnistrene și că va face ordine în oraș, mai cu seamă ca nici o instituție a unui stat vecin străin - Moldova să nu funcționeze în Bender. Zis și făcut. Sub conducerea nemijlocită a noului președinte al Sovietului se întăresc și înfloresc garda locală nistreană, detașamentul teritorial de autoapărare în frunte cu Kostenko și Suhinin, se naște miliția nistreană municipală. Aceste organe nelegitime la comanda Sovietului își încep practica de luptă împotriva statului Moldova cu maltratarea și distrugerea fizică și morală a tuturor oamenilor de bună credință ce recunosc organele constituționale ale țării noastre și luptă pentru integritatea teritorială și statală a Republicii Moldova. Cu concursul bandelor de represalii și ucigași, Sovietul din Bender, în frunte cu Kogut și acoliții săi, din ei - Harcenko, Suhinin, Pologov, Lobanova, Miliman, Ghiba, Afanasieva, Efanov, Dobgov, Valovoi, Pirojnik, Levițki și alții au trecut la lichidarea fățișă a instituțiilor statale ale Moldovei în oraș și la crearea altor, noi, ale așa-zisei republici nistrene. Cu forța au fost trecute mai toate la subordonarea Tiraspolului și numai datorită rezistenței și eroismului manifestat de colectivele lor au rămas fidele Neamului, Țării, Parlamentului, Președintelui și Guvernului - secția orășenească de poliție, Sovietul și comuna Varnița, ce-i subordonată din punct de vedere administrativ-teritorial Sovietului Bender, școala, actualmente colegiul de medicină, școala tehnico-profesională nr. 52, școala moldovenească nr. 19 și procuratura. Tot greul și atacul a căzut mai cu seamă pe umerii adevăraților eroi ai neamului - polițiștii din Tighina. Sediul de poliție devenise centrul numărul unu de rezistență și apărare a legității în oraș. Ei au demonstrat exemplul demn de urmat pentru celelalte colective. Iată de ce Kogut, Harcenko și Sihunin și-au pus în plan lichidarea cu orice preț a secției de poliție de pe harta orașului. Au fost supuse maltratării sistematice și alte instituții nesupuse și mai ales colegiul de medicină și școala tehnico-profesională nr. 52. În ultimul timp, în ajunul evenimentelor din 19 iunie i se făceau zile fripte colegiului, ce era vizitat des de gardiști în frunte cu Suhinin, și-a pus drept scop personal, cu forța armelor să treacă instituția sub jurisdicția smirnovistă. Tot el, împreună cu Kostenko, Kogut îi silesc pe o parte din patrioți și anume pe L. Lefter, N. Racoviță, L. Iurcovschi, N. Șmuleanschi, A. Cuconeșcu, G. Lefter să apuce calea pribegiei încă din luna martie, cînd teroarea separatiștilor ia o amploare nemaivăzută. Ceilalți patrioți, din anumite motive serioase rămași în oraș, s-au pomenit într-un adevărat gulag stalinist și au scăpat vii ca prin minune. În iunie, însă, au părăsit urbea și au devenit fugari și D. Bolocan, A. Grosu, L. Pocitarencu, S. Panasiuc, G. Berzoi, A. Stamati, precum și alte mii de patrioți mai în umbră. Cu toate că acești patrioți și-au sacrificat puterile pentru apărarea drepturilor omului în oraș și menținerea legalității statale în Tighina, ei totuși n-au mai rezistat, căci aflarea lor, ca și a oricărei persoane de orice naționalitate, simpatizante Chișinăului, cu începere din 19 iunie în Bender e echivalentă cu o sinucidere, deoarece începuse o razie fascistă și o exterminare fizică la comanda Sovietului, a lui Kogut și compania de către OSTK, bandelor lui Kostenko și Suhinin a tuturor cetățenilor ce nu au recunoscut pînă atunci puterea autoproclamatei republici nistrene. Astăzi în zona orașului controlată de ei oamenii sînt înșfăcați de banditii smirnoviști la orice colț, la orice oră, fiind schinjuiți, prin bătăi și torturi sadice, prin spînzuratul de păr sau cu capul în jos, prinsul degetelor între ușă, tăiatul de viu a unor organe externe, incrustarea pe carne vie cu fierul încins a cuvintelor: victorie, român, tricolor, Snegur, Costaș, Druc, Front, tinerea în subsol cu picioarele goale în masă de urină și fecale și alte ferocități neînchipuite. Canibalii smirnoviști din Tighina și-au propus un scop bine determinat - genocid în masă împotriva moldovenilor și altor oameni de bună credință, ca spre sfîrșitul conflictului situația demografică și de idei să fie în folosul lor.

Am făcut acestă scurtă cronologie a tragediei neamului la Tighina, ce poate fi confirmată oriunde și oricînd de colegii mei de luptă Tatiana Lefter, Lidia Iurcovschi, Ana Grosu, Ghenadie Osadci, Nicolae Șmuleanschi și alții, precum ca și de orice refugiat, cu-n singur scop - să atrag atenția încă o dată opiniei românești și mondiale să bat clopotele mai aproape de "urechile" Parlamentului, Președintelui și Guvernului Moldovei, Președintelui și Guvernului României, despre începutul sfîrșitului neamului nostru la Tighina. Pericolul de moarte al neamului nostru e cu mult mai mare decît și-l imaginează oficialitățile de la Chișinău și București. Din geamurile Președintelui și Parlamentului moldav, ca și din geamurile din dealul Mitropoliei și palatului Cotroceni nu se vede situația pe teren de la Tighina, nu se înțelege cursa politică întinsă Chișinăului și Bucureștiului de Moscova și Kiev. La fel nu-s clare și limpezi nici întîlnirile de salon de la Istanbul, Moscova, Chișinău și Helsinki, ce-s bine văzute în lume, dar n-au efectul scontat venit de rezolvare în folosul neamului și adevărului istoric a problemei noastre pur naționale - obținerea libertății totale și păstrarea integrității statale. Noi nu vrem război, dar nici nu putem fi veșnic profanați, înjosiți și amăgiți la tot pasul. Afirmațiile de încetare a focului se reduc la cedări, concilieri și trădări. La Tighina, începînd cu 8 iunie s-a scos tehnica grea, băieții noștri sub nu se știe a cui comandant, au lăsat importante puncte strategice ocupate cu prețul vieții ostașilor și polițiștilor noștri - nodul de cale ferată, gările nr.1 și 2, cartierele "Solnecinîi", "Borisovka", suburbia Proteagailovka, unele cartiere din centru în apropierea sediului poliției, înapoindu-le Sovietului lui Kogut, bandelor gardiste ale lui Kostenko și Suhinin, care pînă azi trag fără milă în combatanții moldoveni.

Ce să însemne asta? E vorba de o mare trădare, ca în 1940. Dacă atunci duceam un război drept cu prechinul numit U.R.S.S. pentru Basarabia și Nordul Bucovinei, ca și Finlanda pentru libertatea și integritatea sa, astăzi nu avem un nou război drept și sfînt și nu pierdem din floarea neamului peste un milion de oameni uciși de bolșevismul sovietic în perioada 1940-1990. Acum, ca în 1940 în Parlament se supun votului concilieri absurde și irealizabile, ce trec de fapt în trădare de neam, concesii și cedări de teritoriu. Și se argumentează, că, chipurile, ce-ai să faci, așa-i soarta, rușii sînt puternici și într-o noapte vin și la Chișinău, dar totodată se uită de libertate, de iubirea de neam, de Țară, de forța poporului ridicat la luptă sfîntă, care e în stare să facă minuni, căci cu el e adevărul și Dumnezeu.

Dîrzenia și înțelepciunea noastră, puterea și curajul trebuie să fie astăzi demonstrate la Tighina. Izolarea Tighinei de restul Țării ar fi pentru noi o greșeală fatală.

În numele lui Dumnezeu, pentru existența noastră, mă adresez către toate mișcările și partidele social-politice din Moldova și România să facă presiuni și să convingă președinții guvernele să înceapă o bătălie diplomatică pentru Tighina, ce-ar aduce la retragerea imediată a unităților armatei a 14-a și la restabilirea ordinii constituționale a Republicii Moldova în oraș. Fac apel îndeosebi către Frontul Popular Creștin-Democrat, Liga națională a Tineretului din Moldova, Liga Democrat-Creștină a Femeilor din Moldova ca să înceapă chiar de astăzi un lucru titanic și intens de sacrificiu pentru salvarea și eliberarea Tighinei, și prevenirii pieirii noastre de neam.

Ion MOLDOVEANU
membru al mișcării de eliberare națională și de reîntregire a neamului

P.S. Rog ca onorariul pentru acest articol săi fie vărsat pe contul redacției GLASUL NAȚIUNII.

PRIGOANĂ

Străzile orașului sînt pustii, magazinele au vitrinele sparte, casele sînt dărîmate, întreprinderile industriale, alte unități economice în mare parte sînt distruse. Oamenii sînt triști, în priviri li se citește teama atunci cînd încerci să faci legătura cu ei. Cei cîțiva refugiați pe care i-am întîlnit, îmi spun: "Ce năpastă - să te întorci acasă, dar să nu te mai simți ca acasă... Nimic nu mai este ca înainte. Nu te părăsește frica aproape animalică, îngrozitoare că vei auzi din nou împușcături..."

Aflu lucruri stranii. Moldovenii sînt concediați de la locurile de muncă de către autoritățile militare care dau ascultare ordelor smirnoviste. Un muncitor de înaltă calificare, lăcătuș de profesie, a fost concediat de la o uzină militară numai pentru faptul că este moldovean. Și acesta nu este unicul caz. Medicul-psihiatru al închisorii din Tighina a fost și el concediat pe motiv că nu și-a dat consimțămîntul de a lucra sub "jurisdicția nistreană". A fost dată afară și soția lui, medic pentru copii.

Prigoana autorităților smirnoviste a început din nou asupra populației moldovenești. Se naște întrebarea firească: pentru ce au murit atunci atîția moldoveni?

Dacă a doua zi după încetarea focului pe multe clădiri publice puteai vedea tricolorul, astăzi în locul lui flutură bicolorul "republicii nistrene".

O refugiată îmi mărturisește: "Nu sînt pesimistă, dar acum nu mai pot fi nici optimistă. Cred că nimeni nu se mai gîndește la noi. Moldovenii din oraș și din zonă sînt torturați psihologic de gardiști, de vecinii rusofoni și de diferite forțe prosmirnoviste, proimperiale, care fac cele mai mirșave presiuni asupra noastră." Un alt refugiat îmi zice: "Parlamentul Republicii Moldova să voteze reunirea cu Țara pentru a ne salva de pieire? Sînt pe deplin conștient că acești parlamentari, în majoritate neocomuniști și filoruși, mai degrabă se autodizolvă decît să voteze Reunirea. O soluție ar fi varianta anului 1859, varianta Alexandru Ioan Cuza."

Radioul din Tiraspol anunță că pe data de 14 august va avea loc defilarea "trupelor nistrene". Generalul Lebed a depus jurămînt de credință lui Smirnov. Toate decurg conform scenariului scris departe de malurile Nistrului...

Raioanele Moldovei din stînga Nistrului se află în componența ei numai pe hîrtie. În realitate aici este o parte a Rusiei cu elemente de statalitate - ministere, procuratură, armată, miliție, radio, televiziune, instituții bancare... Toate acestea funcționează grație știm noi cui, dar cert că în dauna Moldovei, a poporului ei. Autoritățile Republicii Moldova au pierdut orice influență aici, iar după război rusofonii cu toți cinovnicii lor au prins o ură și mai mare față de tot ce-i moldovenesc, românesc.

Mihai VICOL